

παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν κήπου, τοῦ φέροντος κοινῶς τὸ ἀπαίσιον ὄνομα *Κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος*. Ἐκάθητο ἡσυχος μετὰ τινος τῶν μικρῶν ἀνεψιῶν του μεθ' ὧν αἰείποτε συμπεριεπάτει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐπειδὴ ἡ παροιμιώδης στοργὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἀχιλλέα εἶχε μεταβιβασθῇ ὁλόκληρος καὶ εἰς τὰ τέκνα τούτου, δι' ἃ εἶχε καταστή πατὴρ ἅμα καὶ παιδαγωγός. Ἦτο σύμπτωσις βεβαίως ὅλως τυχαία· ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Γεωργίου Παράσχου, τοῦ ἀκαμάτου τῶν γραμμάτων ἐργάτου, τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ δημοφίλου ὕμνου τοῦ πάσης ἐθνικῆς εὐκλείας, εἰς τὸ ἐντευκτήριον ἐκεῖνο τῶν ὀκνηρῶν καὶ χυδαίων θεσιθῶν, ἡ ἰδέα ὅτι ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν δρόμον μετὰ τεσσαρακονταετῇ ἐντιμον ὑπηρεσίαν χάρις εἰς τὰ κατάρματα πολιτικὰ πάθη, μοι ἐνέπνευσεν ὀδυνηρὰς καὶ ἀπελπιστικὰς σκέψεις.

Δὲν εἶνε τῆς παρουσίας ὥρας ἡ ἐξέτασις τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ Γεωργίου Παράσχου, διότι αἱ παρούσαι ὀλίγαι γραμμαὶ οὔτε βιογραφία εἶνε, οὔτε μελέτη κριτικὴ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀτομικαὶ ἐντυπώσεις. Ἰσως πράξω τοῦτο ἐν εὐθεωτέρῳ χρόνῳ, ἀφοῦ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ εὐσεβὴς τοῦ ἀδελφοῦ του χεὶρ περισυνάξῃ καὶ ἐκδώσῃ εἰς τόμον τὰ ἐσπαρμένα τῇδε κάκεισε ποιητικὰ του ἔργα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνεκδότων ὅσα κατέλειπεν. Ἰσως καὶ ἐνωρίτερον ἐπιχειρήσω νὰ προσφέρω καὶ ἐγὼ τὴν ταπεινὴν μου συμβολὴν πρὸς καταρτισμὸν πλήρους καὶ ὀρθοτόμου ἱστορίας τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον αἱ εἰκόνες τῶν ὀλίγων ποιητῶν μας κινδυνεύουν τερατωδῶς νὰ παραμορφωθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἡλιθίους βαναυσοτέχνους τῆς κριτικῆς τῶν ἡμερολογίων. Ἄλλως τε καὶ δὲν εἶνε φόβος μὴ ὁ χρόνος ἐπισκιάσῃ τὴν ποιητικὴν φήμην τοῦ Γεωργίου Παράσχου. Ἐνόσω ἐν τῇ νυκτίρ-σιν γὰρ ἀκούηται τὸ μέλος τῶν ἁρμονικωτάτων στροφῶν τοῦ Σκαποῦ του :

Μὲ τὸ κράτος βαρὺ σὺ σκατάει

ἐνόσω οἱ γοργοὶ τόνοι τοῦ ἑωθινοῦ θὰ ὑπενθυμίζωσιν εἰς τὴν ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἀσκουμένην νεότητά το :

Εὐπνᾷτε μὲ τῇ σάλπιγγα

τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Παράσχου θὰ ζῇ καὶ θὰ τιμᾶται.

Ἀπέθανεν ὅπως ἐπόθησεν ἴσως ἡ ποιητικὴ του ψυχὴ. Αποθεῖς τὴν γραφίδα δι' ἧς μετέφερεν εἰς εὐτόρνους καὶ ρέοντας στίχους τῆς λαλουμένης γλώσσης τὰς θεσπεσίους ραψωδίας τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους, ἡκροῶτο τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀχιλλέως ἀναγινώσκοντος, ὅτε διὰ μιᾶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Κατὰ τὴν κηδεῖαν του ἐξεδηλώθη τὸ εἰλικρινές τῆς κοινωνίας πένθος, ἐρρήθησαν δ' ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του ὅσα ἔπρεπε νὰ ρηθῶσιν, ὅσα ὑπηγόρευεν ἡ φιλία, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν συμπολιτῶν του. Καὶ νῦν ὁ ποιητὴς ἀναπαύεται εἰς τὸ ταπεινὸν πολυάνδριον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ μόνον Οὐρεστίμνστηρ, τὸ μόνον Πάνθειον τῆς πτωχικῆς μας πρωτεύουσας, ἐνθα καθεύδουσι τόσοι ὁμότεχνοί του, συναθληταὶ του ἐν τῷ ἐπιπόνῳ ἀγῶνι τῆς διαπλάσεως καὶ τῆς ἐξευγενίσεως τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἔθνους, κοιμηθέντες ὡς αὐτὸς μὲ ἀκλόνητον τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος. Καὶ τίς οἶδεν; Ἰσως ἡμέραν τινά, ἀφοῦ παρέλθῃ τὸ κράτος τῶν ἀναξίων κωμωδῶν τῆς πολιτικῆς καὶ ἡ φιλοπατρία παύσῃ νὰ γίνηται ἐργολάθος ἀγενῶν θεαμάτων τῶν τριόδων, οἱ μεταγενέστεροι τιμήσωσι πρεπόντως τὴν κόνιν τῶν ἀνδρῶν ὅσοι εἰργάσθησαν ὅπως ἐμπνεύσωσιν εἰς τοὺς συγχρόνους τῶν φρόνημα γενναῖον καὶ πίστιν εἰς τὸ μέλλον, ἐφόδια δι' ὧν καὶ μόνων προάγονται καὶ μεγαλουργοῦσι τὰ ἔθνη.

ΣΤΡΕΨΙΔΟΜΕ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

- Ἐτελείωσαν τὰ φέμματα· ὁ πόλεμος θὰ γένη . . .
- Δὲ ντρέπεται! θὰ ἔχωμε παντοτεινὴ εἰρήνη!
- Μωρὲ θὰ τὸ βροντήξωμε καὶ ὁ κόσμος ἂν χαλάσῃ!
- Αἶ! βλέπω ἑμοί, σὺ τοῦ φίλου μου τοῦ Βλάση.
- Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ καιρὸς ἐπέρασε καὶ πάει,
- Μ' αὐτὰ καὶ περὶ χειρότερα καὶ σήμερα περνάει.
- Ἐν τούτοις πρὶν ὁ πόλεμος τὴ μούρη του προβάλλῃ
- Ἴδου ὅπου μᾶς ἔφθασε τρελλὸ τὸ καρναβάλι.
- Καὶ τώρα δόχως χρήματα, πτωχοὶ καὶ φουκαράδες
- Ἐμπρός! Ἄς γείνουμε λοιπὸν καὶ πάλι μασκαράδες.
- Ἐμπρός! Ἄς τὸ γλεντήσουμε! Ἄν κ' εἶνε φόβος . . . - φρίκη!
- Μήπως γὰρ πάντα μείνουμε μὲ τὸ μασκαράλῃκι!

Ἄς

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ.

Πρὸς πάντας τοὺς Ἑλληνας δημοσιογράφους.

Ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας μὴ γράφετε κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῶν Σλαύων.

Ἡ ἕνεκεν τοῦ Βουλγαρικοῦ πραξικοπήματος ἐπελθοῦσα ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου κατάστασις, καταδεικνύει βεβαίως τὰς καθ' ἡμῶν προθέσεις τῆς φυλῆς ταύτης, ἀλλὰ μὴ γράφετε κατ' αὐτῆς ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας.

Μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ Ναπαῖος τις ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καθ' ὑμᾶς ἐπλημμύρησαν τὴν Ἑλλάδα. Μαρτύρομαι ὅλους τοὺς ἀργυραμοιβοὺς τῆς πρωτεύουσας, ὅτι οὐδέποτε τοῖς ἔδωκα νὰ μοι ἐξαργυρώσωσιν οὐχὶ ρούθλιον, ἀλλ' οὐδὲ καπίκιον. Ἄλλως τε οὐκ οἶδα τὰ νομίσματα ταῦτα . . . et quibusque aliis, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ ἐγὼ τὰ λατινικά σας.

Μὴ γράφετε πρὸς Θεοῦ κατὰ τῶν Σλαύων. Δὲν γινώσκετε ποίου καὶ πόσου κακοῦ γίνεσθε πρόξενοι. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ πράξητε ἀγαθὸν τι ἔργον διὰ νὰ σωθῇτε ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀμαρτίας σας, μιμηθῇτε με καὶ κηρυχθῇτε ὑπὲρ αὐτῆς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἴδου δ' ἡ αἰτία.

Ὑπάρχει ἐνταῦθα ἐν ἀνδρόγυνον συγκείμενον ὡς συνήθως ἀπὸ ἑνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε Ἕλληνα καὶ φανατικὸς μάλιστα ὑμνητὴς τῆς ἀρχαίας δόξης. Μισεῖ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ εἶνε πάντοτε ἐτοιμὸς διὰ παντός μέσου νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Ἡ γυνὴ εἶνε σλαβικῆς καταγωγῆς.

Ὁ ἄνθρωπος μόνον ἔργον ἔχει νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας, τὰς ἐφημερίδας· ἡ δὲ γυνὴ . . νὰ φοβῇται τὸν ἄνδρα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξυπνᾷ τὸ πρωτὶ καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ καφενεῖον. Ἐκεῖ ὡς γνήσιος Ἕλληνα ροφᾷ καὶ καταπίνει μετ' ἀρρήτου ἡδυπαθείας τὸν καφέν, τὸν ἀργιλέν του καὶ τὰς ἑκατὸν στήλας τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων.

Ἀλλὰ τί ἔπαθε; τί ἔχει; διατί ὀρθοῦται ἡ κόμη του καὶ ἐξεγείρονται ἀπειλητικῶς οἱ μύστακες καὶ οἱ γρόνθοι του; Διατί ρίπτει μακρὰν τὴν ἐφημερίδα σας; Τὸ φάσμα τοῦ παρσλαβισμού, Ἡ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου, Ἡ Ἀγία Ρωσία, Τὰ παρσλαβιστικὰ κομητάτα, Ἡ ἀστοργος μητριά, Ἡ Ἀρκτος, Ὁ χείμαρρος τοῦ Βορρά αὐτὰ τὸν ἐξεγείρουσι καὶ τὸν συγκινοῦσι. Αὐτὰ τὸν ἐξοργίζουσι, Μαίνεται, φρυάττει κατὰ τῶν Σλαύων. Ὁ ρωσσικὸς δάκτυλος τὸν